

Rooney Mara schittert als hacker in de film 'The girl with the dragon tattoo'.

keren. Bij veel hacktivistten proef je ook een tegen de gevestigde orde gekeerde houding. Een deel associeert zich met de Occupy-beweging, al zien veel hackers die demonstraties niet als een manier om de wereld te veranderen. Daarvoor gebruiken ze liever hun technologische kennis.

Iemand die een lek direct meldt, zou wettelijk beschermd moeten worden in plaats van aangeklaagd, vinden hacktivistten. Maar waar ligt de grens tussen hacken als ideologie en het plat inbreken op een site? Daar verschillen de meningen over. Zo vindt de één dat een groot bedrijf met genoeg geld om zijn website goed te beveiligen, wat harder aangepakt mag worden dan de ander.

Joran Polak, hoofdredacteur van het online magazine *Security.nl*, denkt dat hacktivistten vooral een groot ego hebben. "Waarom zouden ze hacks anders aan de grote klok hangen? En vaak melden ze het lek wel, maar helpen ze daarna ook mee zoeken naar een oplossing? Kraken is makkelijk, een website beveiligen is veel lastiger."

De criminele hacker

Sommige hobbyhackers of hacktivistten 'glijden af' in de wereld van de criminaliteit. Deze *blackhats* of *crackers* halen regelmatig het nieuws met het platleggen van websites, fraude met creditcards of het verspreiden van virussen.

Exacte cijfers over het aantal criminele hackers ontbreken. Door de hackersgemeenschap worden ze gezien als een kleine, maar voor het imago schadelijke groep.

Er is echter ook een groot grijs gebied. Ben je bijvoorbeeld een cracker als je inbreekt op een site voor de

kick? Of moet je iets kapot maken voordat je jezelf tot de crackers kunt rekenen? De scheidslijn tussen een hacker met goede bedoelingen en een criminele hacker is dun, zegt Mys. Hij werd halverwege het vorige jaar opgepakt voor het inbreken op sites. Omdat de zaak nog steeds loopt, wil hij alleen onder een alias in de krant die ook bij de hackersgemeenschap niet bekend is.

Dunne scheidslijn tussen hacker met goede bedoelingen en een crimineel

Mys (18) begon op vroege leeftijd met hacken. Hij was twaalf jaar en kraakte het computersysteem van zijn basisschool. De meeste hackers beginnen op jonge leeftijd. Door veel uit te proberen leren zij zichzelf de kneepjes van het vak. En hoe meer je kunt, hoe spannender het wordt.

Dat gold ook voor Mys. Toen hij zeventien was, merkte hij dat het een kick gaf om in een systeem te zitten waar hij eigenlijk niet hoorde te zijn. Hij sloot zich aan bij Anonymous. Dat is volgens hem geen groepering, maar gewoon een chatkanaal voor mensen met dezelfde interesses. "Door wat rond te strooien over hacks die ik niet had gedaan, won ik vrij snel het vertrouwen en kreeg ik de wachtwoorden van het chatkanaal."

Op het moment dat hij tegen de lamp liep omdat hij een undercover agent voor hacker aanzag, besepte hij

pas dat hij eigenlijk de fout in was gegaan. Mys zegt dat hij nooit wat kapot heeft gemaakt, maar alleen heeft rondgesnuffeld in systemen. Ook heeft hij er naar eigen zeggen nooit geld aan verdiend.

Dat er blackhats zijn die dat wel doen, heeft hij met eigen ogen gezien. "Blackhats verdienen snel en makkelijk geld. Ze sturen spam of verkopen creditcardgegevens door."

Die hackers kunnen veel schade aanrichten, zegt Joran Polak. "Maar dat is te overzien, want een platgelegde website is na een aanval van Anonymous vrij snel weer online."

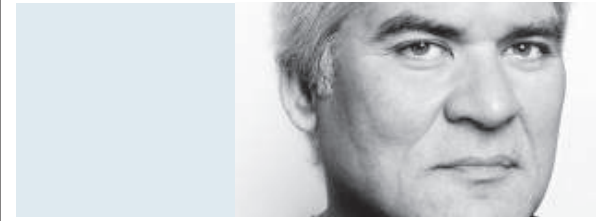
Het gaat hier dan ook om de kleine jongens, aldus Polak. "Ze lopen snel tegen de lamp, want ze hacken vaak vanaf hun eigen computer. Bij de echte criminele hacker zul je dat niet zien."

Polak doelt op de georganiseerde cybercriminaliteit. Dat is een schimmige wereld van criminelen die zich wereldwijd op grote schaal schuldig maken aan het verspreiden van virussen, fraude met persoonsgegevens en inbreken in systemen. Ze doen dat vaak vanuit landen als Brazilië en Rusland, maar de fraude bestrijkt de hele wereld. Daar wordt volgens hem het grove geld verdiend.

Mys heeft naar eigen zeggen zijn leven gebeterd en gebruikt zijn kennis over de technologie nu om bedrijven te helpen bij het beveiligen van hun website. Over Anonymous zegt hij: "Dat is een groep kleine kinderen die in een zandbak spelen en een kasteel omver trappen. Ze doen vooral stoer. Maar van de echt criminelen hoor je nooit wat."

De hackers zijn geïnterviewd onder hun internet-alias.

Sylvain Ephimenco

'The Artist'

"Je bent knettergek als je vannacht naar bed gaat", zei iemand afgelopen zondag op de Franse televisie. Vlak na twaalf uur gleed ik toch tussen de lakens. Noem het een sluimerend schuldgevoel, maar rond half zes gisterochtend was ik klaarwakker. Ik rende naar de afstandsbediening en zette de tv op Film1. Te laat: ik kon nog net Michel Hazanavicius met een beeldje in handen zien, vlak voordat hij door de aftiteling werd opgeslokt. Dat zijn film 'The Artist' vijf Oscars heeft gewonnen is natuurlijk een prestatie van formaat voor een zwartwitfilm waarin niet gesproken wordt. Hoewel deze triomf door critici verwacht, had ik ingecalculereerd dat heel Frankrijk zich in een lang uitgerekt orgasme van nationale trots zou verliezen. Het werd nog veel erger. Alle Franse nieuwszenders dropen gisteren van het *tricolore* en de victorie werd vanachter alle desks gekraaid. Alsof die Amerikaanse reus eindelijk voor de voeten van de *frenchies* was gaan kruipen. Geen politicus die niet, in de loop van de ochtend, met een officieel perscommuniqué op de proppen kwam om iets van het Gallische succes te annexeren. En vanzelfsprekend was de meest infantiele en lachwekkende reactie die van president Sarkozy: "Jean Dujardin (Oscar voor beste mannelijke hoofdrol - E) is een immense acteur. Daarbij is hij ook nog fantastisch omdat zijn Engels heel gemakkelijk is te verstaan. Men krijgt echt zin om Engels met hem te praten." Dat Dujardin belabberd Engels spreekt dat hem voorlopig de weg naar Hollywood verspert, snapt de president niet. Wat hij kennelijk wel begrijpt, is alleen steenkolen-engels met een zwaar inspecteur Clouseau-accent (Peter Sellers in de filmreeks 'The Pink Panther'). De Franse cinema, die als een van de weinige in Europa nog redelijk in leven is, gaat gebukt onder een enorm minderwaardigheidscomplex tegenover de Amerikaanse filmindustrie. Hollywood is de droom en de nachtmerrie tegelijk, en wordt door bewondering en afgunst omgeven. Maar er is natuurlijk meer, want het botert al lang niet meer tussen beide landen. Zeker sinds de samenwerking die de VS van Frankrijk ontvonden naar aanleiding van de Irak-oorlog. De Fransman is een lafaard en een verrader geworden. Of een perverse Dominique Strauss-Kahn. Daarom ook worden in Amerikaanse films heel veel rollen van *bad guys* door Fransen gespeeld. Denk aan Vincent Cassel in 'Ocean's 12 en 13' of 'Derailed'. Of aan de laatste twee James Bond-films, 'Casino Royale' en 'Quantum of Solace', waarin de Franse acteurs Simon Abkarian en Mathieu Amalric de dienstdoende boeven moesten spelen.

Maar goed, nu hebben de Fransen hun revanche. Ze hebben de yankees, van George Clooney en Brad Pitt tot aan Woody Allen, laten zien wie de baas is in Los Angeles. En niemand in Frankrijk die gisteren de euforie enigszins wilde temperen. Door bijvoorbeeld op te merken dat in de winnende stille film uiteraard geen Frans woord werd gesproken. Dat de naam van de film Engelstalig is. En dat 'The Artist' niets anders is dan een ode aan het Hollywood van de jaren twintig. Aan de Amerikaanse cinema dus. En zo lusten Amerikanen de Fransen: helemaal naakt en onderworpen.